

*To vám přikazuji,
abyste jeden druhého
milovali.*

Ježíš Kristus

DIECÉZNÍ ZPRAVODAJ

PLZEŇSKÉ DIECÉZE CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ

bohoslužby se pomalu obnovují

Obejměte svět svou laskavostí

dopis biskupa bratřím a sestrám v diecézi

*Víte přece, že jste ze svého marného způsobu života,
jak jste ho zdělili po předcích,
byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími,
stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista,
bezúbohného a neposkvrněného beránka.*

(1. List Petřův)

Sestry a bratři,

Náš svět pochopil, že je zranitelný a zraněný. Pochopil to jako celek, ne ze zpráv v televizi, ale z vlastní zkušenosti. Mnozí dnes mají za to, že vše se vrátí ke starým pořádkům a můžeme opět zapomenout, a žít tak jak jsme žili. Ale můžeme opravdu zůstat stejní? Máme se opět vrátit do světa výkonu a sobeckého usilování? Dbejme na to, abychom spěcháním k otevření kostela, neminuli zraněné u cesty. Alespoň jednou za život prožije totiž každý z nás, že u té cesty bude ležet a potřebovat také pomoc.

Jsme-li Vzkříšenému něčím podobní, pak ranami, které nemizí, ale zůstávají. Máme je snad i proto, abychom nezapomínali, že kohokoliv potkáme, je na tom stejně. Všichni prožíváme obavy i naděje, nejistoty i radost. Křesťanství nás nezbavuje ran, ale spíše k nim ukazuje.

Během března a dubna jsem mluvil s desítkami lidí, kteří mi po telefonu, svěřovali svá zranění. Nikdy před tím, jsem tak velký zájem o pastorační rozhovor nezažil.

Jednomu našemu bratru zemřel syn. Řešil jsem s jednou ženou domácí násilí a její strach odejít z domova. S jiným člověkem jsem zase mluvil o rakovině, kterou mu diagnostikovali na začátku března. Další člověk (farář) se na mne obrátil, protože už delší dobu uvažuje o sebevraždě. Ví, že i vy pomáháte takovým lidem. A někdy je to pomoc a bezmoc zároveň. Pak člověk nemůže spát a budí se ráno se strachem. Křesťanství není magie, a tak nemůžeme nic ovlivnit za pomoci kouzel. Máme jen ruce, modlitbu a velikonoční víru.

Všichni potřebujeme zažívat Světlo Kristovo, protože jinak jsme vtaženi do strachu a chaosu, napospas pouhým myšlenkám či emocím. Neodsuzují rozum, ani city, ale bez Světla Kristova, nás dovedou leda tak do pekla. Krásně to řekl

nedávno Dalajláma: "Má-li problém řešení, musíme pracovat na jeho nalezení; pokud ne, nemusíme ztrácet čas přemýšlením o něm."

Neztrácejme čas něčím, co nemá řešení, ale věnujme veškerou svou energii tomu, co smysl má. Zbavujme se všeho harampádí, které nám překáží a všude ponechme místo Jedinému. A když jsme opravdu na dně, pak se vraťme do Getsemane a řekněme "ne má, ale Tvá vůle se staň." Učiníme-li to s čistým srdcem, pak vše najde své řešení. Vězte, že nic nezáleží na nás, kromě lásky, které se učíme celý život.

Tam, kde vládne strach a obviňování, nevládne Ježíš. Je to prosté. Tam, kde jsme povýšili vnitřní předpisy a řády nad Evangelium, se mýlíme.

Opatření proti Covid19 jsou poněkud zmatená, ale věřím, že mají svůj smysl. Postačí, když budeme na prvním místě ohleduplní. Lidé s chronickou obstrukční nemocí plic, astmatici, onkologičtí pacienti, lidé jinak chronicky nemocní, ti všichni jsou ohroženi. My ostatní jsme ohroženi nákazou uzavřenosti.

Chci vám všem poděkovat za úsilí i modlitby, kterými objímáte lidi, kteří vám byli Pánem svěřeni.

Sestry a bratři, Církev československá husitská se podobá krásné zahradě, v pestrosti barev, rostlin, zvířat, vody i všech, kteří do této zahrady vstupují, jako do místa, kde najdou odpočnutí a nové síly. Nečiňme z této církve mauzoleum. Víra, která stále na počátku této církve, je tatáž víra, kterou dostali apoštolové na počátku. Je to víra ve vzkříšení, v uzdravení. Je to živá a rostoucí víra. Není to víra v uniformy, ale víra ve spojení Nebe a Země.

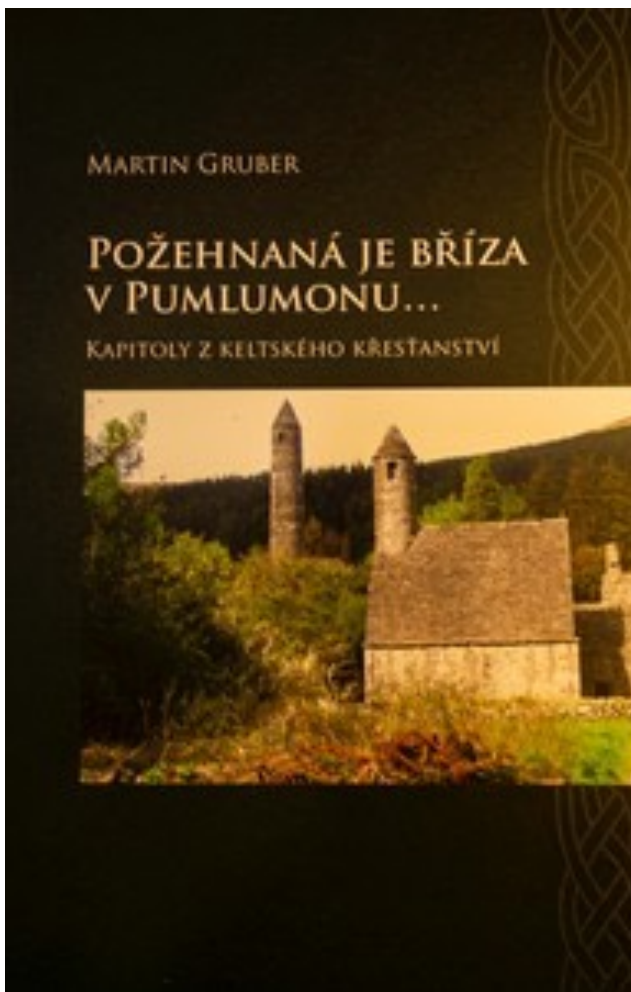
Všem vám žehnám a prosím, abyste se za svou církev modlili tak, jako doposud. Krása jednoty v různosti, která se poslední týdny objevila i v naší církvi, je tou pravou oslavou stého výročí.

Pokoj a Dobro.

Bratr Filip

Martin Gruber vydal svou první knihu o keltském křesťanství

Keltské křesťanství je neznámou pro mnoho věřících i dnes. Náš svět trpí známou nemocí, kterou je mnoho informací, ale téměř žádné znalosti. A tak jsme rádi, že vyšly první kapitoly z keltského křesťanství, které jsou jakýmsi základem poznání, které obohacuje, zpestřuje, raduje se i vede na hlubiny, na rozdíl od povrchního lpění na jediných formách, o nichž jsme vlastně už dávno zapomněli, odkud pocházejí a proč vznikly. Autorem knihy je náš česko-budějovický jáhen Martin Gruber.

Z úvodu knihy, který napsal vikář Tomáš Procházka, citujeme: Dávám této knize do vínku tři věci. Za prvé, aby si s ní čtenáři uvědomili, jak tenká je hranice mezi opravdovou svatostí a skutečným životem na této zemi, hranice spočívající ve vědomé přítomnosti. Jak napsal mystik Eckhart Tolle: „Vaši nespokojenost

nezpůsobuje realita jako taková, ale to, co si o ní myslíte.“ Za druhé, aby otevřela čtenářům srdce pro inspirování a kreativní chápání živé křesťanské víry. Bůh totiž skrze nás a mezi námi neustále všechno tvoří nové (Jan21,5). A za třetí, aby čtenáři připomněla, že bez odvahy jakožto mentality mýtických králů nelze žít život ani dnes. Ať už je to život hmotný, či duchovní. Koneckonců, proč bychom jej vlastně měli takto rozdělovat?

Knihy je k dostání na úřadu diecéze v Mirovicích, během května a června ji bude možné získat i na farách po diecézi.

PŘEKROČIT ŘEKU?

**kázání bratra Lukáše
na bohoslužbu nemocných**

Před několika dny jsem se procházel po břehu řeky Ohře. Bylo příjemné slunečné odpoledne. Pro mě však slunce nesvítilo. Tížilo mě břemeno černých myšlenek. Dopadlo na mě poznání, že uzrál čas a přiblížil se přelom věků, ale já nevím, co s tím. Všechny plány vzaly za své.

Pohled na řeku uklidňuje. Myšlenky se pomalu projasňují. Vždyť voda teče a nestará se o nic. Starořeckého filozofa Herakleita proslavil výrok „vše plyne“ (*panta rhei*). Dívám se na zčeřené vlnky a pouštím obavy po vodě, ať odplynou pryč.

Řeka vymezuje hranici, stráží ji, ale zároveň zve k překročení. Za Jordánem leží Zaslíbená země pro kmeny Izraele. Za Rubikonem čeká na Caesara moc nad říší římskou. Řeka odděluje i spojuje oba břehy. Z jednoho pozoruji druhý. Jak bych popsal „břeh“, po němž se plahočím vlastně po celý dosavadní život?

Jsme tu spoutáni v řetězech spotřeby a výkonu. Je třeba vydělávat a utrácet. Roztáčet kola ekonomiky do stále vyšších obrátek. Co na tom, že si ničíme zemi pod nohama? Jinak to nejde, nechceme se přece vrátit do pravěku! „Ty už víš, že je pozdě, že jsou věci moc rozjetý,“ zpívá Svát'a Karásek. Usilujeme o „růst“ (hospodářský, kariérní, osobnostní), a přitom pracujeme k pádu, kopeme jámu nejen sobě, ale i našim dětem. Své potomky také obětujeme „bohu růstu“, ať je zhltno jako biblický Moloch.

Druhý břeh vypadá nadějně. Rýsuje se tam svět lepších zítřků. Odhodíme zátěže materiálního i biologického, přestaneme se množit i požírat navzájem. Napřeme úsilí k duchovnímu vzestupu, poctivě na sobě zamakáme, dojdeme k dobrovolné skromnosti a prostotě, aniž bychom to přeháněli se sebezáporem. Musíme se rozhodnout - a překročit řeku. Voda nás očistí a občerství, dodá sílu a odhodlání, abychom na druhém břehu rostli nikoli ekonomicky, ale spirituálně!

Jenže já už nechci „růst“. Usilování o vzestup není než ulpíváním a marností. Mezi asketou, co roste ve zbožnosti a leští si svatozář, a manažerem, co sleduje stoupající hodnotu akcií, neshledávám principiálního rozdílu. Oba se modlí ke stejnému „bohu růstu“. V podstatě je lhostejné, jestli ho uctívají v hostii nebo v dolarové bankovce. Hořce chutná poznání, že „tento“ a „onen“ břeh se nijak zvlášť od sebe neliší. Musí na nich pořád něco růst, ale kdy už se začne i něco menšit?

Vracím se k řece. Zurčí si a nezajímá ji, co roste na březích, až na trávu, květiny a stromy, protože ty se bez vody neobejdou. V říčním korytě se mísí věci z obou břehů, získávají novou kvalitu a společně dál pokračují v cestě. Nestojí už proti sobě jako nesmiřitelné antipody. Dualismus hmoty a ducha je zrušen. Řeka všechno sjednocuje. Mění se a vyvíjí, ale zůstává řekou. Všim, co do sebe pojímá, se stává právě tím, čím ve skutečnosti je... Usmívám se. Protože teď už nepíšu o řece Ohři, ale o duši člověka, která se podobá ponorné řece, protékající hlubinami.

Rozhodl jsem se. Nepřekročím řeku. Nevyměním jeden typ sobeckého usilování za druhý. Skočím do řeky! Nejprve se pustím proti proudu, k prameni. K počátku, který mě volá, abych se vrátil k sobě samému, k tomu, co je mi nejvlastnější. Pak se obrátím a nechám se nést proudem, ale svůj počátek si nechám u sebe. Popluji až k ústí, kde se řeka života vlije do nekonečného oceánu Boží lásky.

Odpoledne se nachýlilo k večeru. Procházka mi prospěla! Doma otevírám knihu kázání Mistra Eckharta: „Měli bychom od Boha přijímat všechny věci bez rozdílu a nikdy nehledět na to, co je větší nebo vznešenější, a hloubat nad tím, co je lepší. Nejvznešenější a nejlepší by bylo, kdyby člověk dospěl k takovému nazírání a takovému klidu a jistotě, že by našel Boha a těšil se z Boha na VŠECHNY způsoby a ve VŠECH věcech, aniž by musel na něco čekat, nebo se za něčím honit. Kvůli tomu a za tím účelem se vše děje a každý skutek tomu napomáhá.“

Obnova bohoslužeb v Plzeňské diecézi

Vláda ČR umožnila konání veřejných bohoslužeb od 27. dubna pro maximální počet 15 účastníků, od 11. května pro 100 účastníků, od 8. června bez omezení.

Duchovní život se jistě nevyčerpává účastí na bohoslužbě církve, křesťanskou víru však nemůžeme zredukovat na soukromou zbožnost. Nelze ji ani přesunout do virtuální reality. Jsme Tělem Kristovým - a tuto mystickou skutečnost slavíme ve společenství věřících, do něhož si nás svolal sám vzkříšený Pán.

Respektujeme veškerá karanténní opatření. Zároveň vnímáme, že bez postupné obnovy zásadního komunitního rozměru duchovního života bychom se prohřešili vůči poslání, které jsme od Krista přijali. Jde o poslání duchovně pečovat o duše. Východiskem duchovní péče je láska k Bohu, k bližním i k sobě samému, která se uskutečňuje obrácením a následováním Krista v duchu evangelia.

Jedním z prostředků, jímž se nám dostává potřebné Boží milosti k evangelnímu životu, je společné slavení liturgie, při níž je Kristus v našem středu a svým slovem a svátostmi proměňuje naše srdce. Nejenom chlebem živ je člověk. Pro křesťana je duchovní pokrm stejně důležitý jako potrava pro tělo.

Dáváme požehnání, aby se v náboženských obcích Plzeňské diecéze od neděle 3. května opět slavily veřejné farní bohoslužby a další obřady.

Dále doporučujeme slavení rodinných bohoslužeb v domácnosti, kam duchovní docházejí na pastorační návštěvu. Duchovní také mohou vysluhovat svátosti individuálně (eucharistii, smíření formou zpovědi, útěchu nemocných), a to jak při pastoračních návštěvách, tak na církevní půdě.

Stále je nezbytné dbát na hygienu a nepodceňovat riziko přenosu infekcí. V rámci pastorační péče je velmi důležité udržovat kontakt s farníky, u nichž hrozí izolace, osamění a negativní dopady na psychiku.

Praktická doporučení pro obnovení bohoslužeb:

- maximální počet účastníků (zpočátku do 15 osob) určit dle kapacity liturgického prostoru tak, aby byl zajištěn dostatečný odstup (min. 2 metry) mezi jednotlivci
- až do odvolání všichni účastníci bohoslužby nosí roušku či jinou ochranu obličeje
- u vchodu do liturgického prostoru bude k dispozici dezinfekce na ruce

- liturgický prostor bude udržován v čistotě, po každé akci vyvětrán a dezinfikován (zvláště podlaha, lavice, kliky, toalety, a další kontaktní místa)
- zájemci o bohoslužbu se předem ohlásí duchovnímu (např. telefonicky), na jehož odpovědnosti je stanovení maximálního počtu účastníků
- duchovní si před bohoslužbou dezinfikuje ruce, taktéž před přípravou darů na oltáři a poté před samotným vysluhováním eucharistie
- účastníci přistupují k přijímání Večeře Páně jednotlivě a sami si namáčejí hostii ve víně, případně přijímají pouze svátostný chléb, roušku si sundají pouze na moment přijetí svátosti
- uzná-li duchovní za vhodné, je možné konat bohoslužbu slova (bez eucharistie)
- doporučuje se bohoslužbu nikterak neprodlužovat a nekonat po ní další setkání
- čistotě prostoru kostela a jeho příslušenství je věnována mimořádná péče
- pozdravení pokoje, přivítání, rozloučení se děje pouze slovně (bez podávání ruky).
- až do odvolání je zrušen veškerý další program, který vyžaduje shromažďování lidí
- za dodržování těchto pravidel je zodpovědný duchovní
- obdobná pravidla platí pro svatby a křty

Zprávy z kanceláře

- Od 11. května uvolnila opatření ohledně kulturních akcí včetně bohoslužeb. Je možné pořádat je za maximální účasti 100 osob při zajištění dvoumetrových rozestupů, používání roušek a dezinfekce na ruce.
- 24. května se sejde diecézní rada. Uzavírka podání do 18. května.
- Na 12. června je přesunuto konání celorepublikové akce Noc kostelů. Stejně jako v minulých letech je možnost požádat si o příspěvek ve výši 3.000,- Kč za podmínky dodání fotografií z akce a stručného textu.
- Vzhledem k doznívání pandemie byla zrušeno konání vícedenní synody duchovních v klášteře ve Štětkni.
- Synoda duchovních se koná 15. června od 9.00 v kostele v Mirovicích. Účast duchovních je dobrovolná. Pozvání platí i externím duchovním.
- Kvůli nouzovému stavu a s ním související nejistotou a omezeními rozhodla diecézní rada o dočasném zastavení nových investic (včetně zápůjček) až do schválení rozpočtu na rok 2021 diecézním shromážděním.
- Pro potřeby výroční zprávy diecéze žádáme náboženské obce, které tak dosud neučinily, o dodání přehledu o aktivitách v roce 2019. Uzavírka do 31. května.